

Arrest

nr. 219 907 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch Tigrinya te zijn, en op 01/01/1979 geboren te zijn te Tala (Eritrea). Op 14/02/1994 trad u in het huwelijk met T. K. B., die aangesteld was in het kader van de nationale dienstplicht. U verhuisde na uw huwelijk naar Asmara. In mei 2010, zo vernam u, werd uw echtgenoot gearresteerd, waarna u niets meer over hem vernam. Begin 2017 werd u benaderd door 2 personen die uw echtgenoot kenden, en die u mede deelden dat uw man overleden was. U organiseerde nadien een rouwceremonie bij u thuis. Een spion in de wijk, die voorheen politieagent was, zou dit alles aan de autoriteiten hebben medegedeeld, waarna u gearresteerd werd en ondervraagd over de 2 personen die u hadden meegedeeld dat uw man was overleden.

Er werd van u gevraagd de mensen te brengen die u gezegd hadden dat uw man overleden was. U kon dit echter niet doen, gezien deze personen toen al Eritrea waren ontvlucht. U werd nadien, na een week detentie, op borg vrijgelaten. Nadien werd u opnieuw opgepakt in maart 2017, gevraagd of u de betrokken personen reeds had gevonden, en opnieuw opgesloten gedurende drie dagen. Nadien was het u niet toegestaan Eritrea te verlaten, gezien u op borg vrijgelaten werd. Voorafgaand aan uw clandestien vertrek uit Eritrea was u ondergedoken uit vrees opnieuw te worden gearresteerd. U verliet Eritrea per smokkelaar op 01/08/2018 en reisde, met de hulp van een smokkelaar, clandestien naar Khartoem, Soedan. Na een tweetal maanden te hebben verbleven in Khartoem, reisde u per vliegtuig naar Turkije, met de hulp van een smokkelaar die u een paspoort bezorgde. U verbleef daarna tot december 2017 te Turkije, waarna u verder doorreisde naar Athene, Griekenland. Na een zevental maanden te Griekenland te hebben verbleven, reisde u op 05/07/2018 per vliegtuig naar België, met de hulp van een smokkelaar die u een paspoort bezorgde. U kwam diezelfde dag aan te België, en diende een verzoek om internationale bescherming in op 20/07/2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U werd in Eritrea nooit opgeroepen voor de dienstplicht, gezien u reeds huwde op jonge leeftijd (notities CGVS, p. 15). U verklaarde dat u in februari 2017 een eerste keer werd gearresteerd, nadat u van 2 mensen die uw echtgenoot kenden, vernomen had dat uw man overleden is na een lange tijd in de gevangenis te hebben gezeten, en u een rouwceremonie organiseerde bij u thuis (notities CGVS, p. 33). Een spion in de wijk, die voorheen politieagent was, zou dit alles aan de autoriteiten hebben medegedeeld, waarna u gearresteerd werd en ondervraagd over de 2 personen die u hadden meegedeeld dat uw man was overleden. Er werd van u gevraagd de mensen te brengen die u gezegd hadden dat uw man overleden was. U kon dit echter niet doen, gezien deze personen toen al Eritrea waren ontvlucht. U werd nadien, na een week detentie, op borg vrijgelaten (notities CGVS, p. 34). Nadien werd u opnieuw opgepakt in maart 2017, gevraagd of u de betrokken personen reeds had gevonden, en opnieuw opgesloten gedurende drie dagen. Nadien was het u niet toegestaan Eritrea te verlaten, gezien u op borg vrijgelaten werd (notities CGVS, p. 28). Voorafgaand aan uw clandestien vertrek uit Eritrea op 01/08/2018 was u ondergedoken uit vrees opnieuw te worden gearresteerd (notities CGVS, p. 27).

Aan bovenstaande ingeroepen motieven ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, kan echter geen geloof worden gehecht. Immers, het dient vastgesteld dat u moedwillig poogde de Belgische asiendiensten op te lichten middels het achterhouden van uw Eritrees paspoort en het verzwijgen van uw verblijf te Saudi-Arabië, alsook dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop u van Eritrea naar België zou zijn gereisd.

Nadat u er, bij aanvang van het gehoor voor het CGVS, op gewezen werd dat van u verwacht wordt de waarheid te spreken en u expliciet medegedeeld dat, indien het zo zou zijn dat u Eritrea reeds langer geleden verliet dan u initieel zei, u daarover de waarheid dient te vertellen, verklaarde u **dat u één iets wilt veranderen, namelijk dat u nog niet vermeld had dat u over een paspoort beschikte in Eritrea, sinds het jaar 2012** (notities CGVS, p. 4). Gevraagd naar de reden voor de aanvraag van dat paspoort, verklaarde u dat u wou reizen, maar **u spijtig genoeg het land niet verliet**. Gevraagd waarheen u wou gaan, verklaarde u naar gelijk waar, zoals bijvoorbeeld naar Dubai. Gevraagd hoe het komt dat u dan toch niet het land kon verlaten, antwoordde u **dat het u niet toegestaan werd, en er u geen exit-visum [ofte uitreisvisum] gegeven werd**. Gevraagd waar uw paspoort op heden is, antwoordde u **uw paspoort achtergelaten te hebben in Eritrea**. Ter bevestiging gevraagd of u **dat paspoort dan nooit gebruikte, antwoordde u bevestigend** (notities CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u uw paspoort in Eritrea achterliet, verklaarde u dat het toch reeds was vervallen. Gevraagd welke talen u allemaal spreekt afgezien van de taal Tigrinya, antwoordde u ook Arabisch en een beetje Engels te spreken. Gevraagd waar u Arabisch leerde, verklaarde u **in Eritrea te hebben gewerkt voor een familie die afkomstig was uit Saudi-Arabië**.

Later tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS **gevraagd of u ooit, in gelijk welk land, eens uw vingerafdrukken heeft moeten geven, bij een visumaanvraag, antwoordde u ontkennend** en voegde u er vaagweg aan toe dat er 'wel iets was wat uw familie probeerde' (notities CGVS, p. 21). U meermaals aangemaand concreet uit te leggen waar u het over heeft, verklaarde u vaagweg dat 'ze' u Eritrea probeerden uit te krijgen, en er iemand was die uw foto kwam nemen (notities CGVS, p. 22). Uiteindelijk – na meermaals aandringen op het afleggen van concrete, begrijpbare verklaringen, verklaarde u **dat het plan erin bestond om u naar Saudi-Arabië te laten gaan, maar dit plan niet doorging**. Gevraagd wanneer dit geprobeerd werd, antwoordde u dat dit werd geprobeerd begin 2017, maar er uiteindelijk beslist werd het land te verlaten in augustus omdat het te lang duurde. U er later tijdens het persoonlijk onderhoud **opnieuw op gewezen dat van u wordt verwacht dat u de waarheid spreekt**, en **gevraagd of u ooit naar Saudi-Arabië ging, antwoordde u – tegenstrijdig aan al uw eerdere verklaringen – bevestigend** (notities CGVS, p. 26). **Gevraagd wanneer, antwoordde u tussen 2012 en 2014. Gevraagd of er u dan wél een exit-visum werd gegeven waarmee het u toegestaan was Eritrea te verlaten, antwoordde u bevestigend**. Gevraagd of u in Saudi-Arabië ooit een visum aanvraag om naar Europa te reizen, verwees u opnieuw naar de demarches die uw familie daartoe beweerdelijk ondernam (zie supra). U erop gewezen dat er bij een visumaanvraag vingerafdrukken dienen te worden gegeven, en u er dus zelf ook bij zou moeten zijn, antwoordde u, **uw vorig antwoord wijzigend**, dat u het inderdaad probeerde, maar dat niet lukte. U gewezen op de visuminformatie in uw administratief dossier, waaruit blijkt dat u vanuit Saudi-Arabië een visum aanvraag om naar Griekenland te reizen, en gevraagd om eerlijk te vertellen hoe u naar Griekenland reisde, verklaarde u dat u naar Griekenland reisde zoals u verklaarde [via Soedan en Turkije], maar uw familie 'het' [de visumaanvraag] wel probeerde te Jeddah (notities CGVS, p. 27). Gevraagd waar u dan was, verklaarde u dat u toen zelf ook in Jeddah [Saudi-Arabië] was, maar u het gevraagde visum niet kreeg. Na deze mislukking, zo verklaarde, reisde u naar Eritrea terug. **Ter verduidelijking gevraagd wanneer u toen naar Saudi-Arabië reisde, antwoordde u rond de 5e maand [mei 2017] te zijn gegaan, en naar Eritrea teruggekeerd te zijn in de zevende maand [juli 2017]** (notities CGVS, p. 28). **Gevraagd of u toen (rond mei 2017) Eritrea verliet met uw eigen paspoort, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u beschikte over een exit-visum, antwoordde u eveneens bevestigend**. Gevraagd hoe u dat uitreisvisum verkreeg, gezien uw verklaringen dat u in de gevangenis zat in Eritrea, antwoordde u vaagweg dat het 'via uw broers' gebeurde (notities CGVS, p. 29). Gevraagd hoelang het duurde vooraleer u het verkreeg, antwoordde u – wederom vaagweg – dat jullie 'vele mensen' moesten contacteren, en het wat duurde. Gevraagd hoe u erin slaagde dit uitreisvisum te verkrijgen, antwoordde u dat uw broer misschien iemand vond met een hogere positie aan wie hij uw verhaal vertelde. Gevraagd wie uw broer contacteerde, verklaarde u – opnieuw uiterst vaag – dat hij 'mensen' kent die vroeger voor de administratie werkten, en hij, via 'hen', 'die kerel' kon contacteren (notities CGVS, p. 30). Gevraagd of u enige naam kent, antwoordde u dat één van hen 'Yosef' heet, maar u de andere niet kent. Gevraagd hoe deze er dan in slaagde een uitreisvisum voor u te bekomen, antwoordde u – opnieuw geenszins enige moeite doende om een concrete en begrijpelijke uitleg te doen – dat Yosef 'het' faciliteerde via 'de anderen', jullie een afspraak hadden en u 'daar' dan kwam in persoon. Gevraagd of u bedoelt dat u naar de immigratiedienst ging, antwoordde u bevestigend. **Gevraagd op welke wijze deze manier om een uitreisvisum te bekomen, verschilt van de gebruikelijke manier, verklaarde u – verbazend genoeg – niet te denken dat er een verschil is**. U erop gewezen dat dat dan toch betekent dat u van de Eritrese autoriteiten de toestemming kreeg om het land te verlaten, antwoordde u dan weer ontkennend. Gevraagd wat het verschil dan is, verklaarde u – **volledig naast de kwestie en manifest tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring dat u uw paspoort in Eritrea achterliet – dat uw paspoort in Saudi-Arabië achterbleef**, en u nadien niet opnieuw een paspoort kon aanvragen in Eritrea. U verklaarde verder dat u vanuit Saudi-Arabië naar Eritrea terugkeerde in de loop van juli 2017, na de 20e, en Eritrea dan opnieuw verliet op 01/08/2017 (notities CGVS, p. 31). U verklaarde dat u snel diende te vertrekken, daar u werd gezocht. **Gevraagd wat gebeurde bij aankomst te Eritrea, nadat u beweerdelijk gedeporteerd werd van Saudi-Arabië naar Eritrea**, antwoordde u enkel dat u na uw aankomst te Eritrea niet lang meer bleef, gezien uw problemen met de Eritrese autoriteiten. Opnieuw gevraagd wat gebeurde wanneer u per vliegtuig vanuit Saudi-Arabië, aankwam in Asmara, en uit het vliegtuig stapte, verklaarde u **dat u aankwam en het vliegveld verliet, waarna u door uw broer werd ontvangen, die u meenam naar het huis van uw zus** (notities CGVS, p. 32). U erop gewezen dat dat dan toch betekent **dat de Eritrese autoriteiten u ongemoeid lieten bij uw aankomst in Eritrea, en ze er toch alle kans toe hadden u te arresteren indien ze dat hadden gewild**, antwoordde u – volledig naast de kwestie – dat u niet naar huis ging, omdat de administratie en de mensen in de omgeving op de hoogte waren. **U gewezen op de bevreedende vaststelling dat u, ondanks uw verklaring te zijn opgesloten in Eritrea en gezocht en vervolgd te worden door de Eritrese autoriteiten, u wel nog Eritrea in en uit kon reizen per vliegtuig, zonder gearresteerd te worden**, antwoordde u, opnieuw volledig naast de kwestie, dat u bij uw zus verbleef en niemand wist waar u verbleef.

U opnieuw gewezen op deze bevreemdende vaststelling, verklaarde u – vaagweg en opnieuw naast de kwestie - dat u het uitreisvisum bekwam via contacten, en het gebeurde door 'flexibiliteit'.

Het dient opgemerkt dat uw verklaringen allesbehalve weten te overtuigen. Immers, waar u eerst nog ontkende ooit uw Eritrees paspoort te hebben gebruikt en deze achter te hebben gelaten in Eritrea, beweert u – nadat aangedrongen werd op het vertellen van de waarheid – dat u wel degelijk uw paspoort gebruikte, tussen 2012 en 2014 in Saudi-Arabië woonde, en u tussen mei en juli 2017 eveneens naar Saudi-Arabië reisde. Voorts verklaarde u dan weer – tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen – dat u in juli 2017 vanuit Saudi-Arabië gedeporteerd werd naar Eritrea, en u uw paspoort in Saudi-Arabië achterliet. Gezien uw eerdere verklaring uw paspoort in Eritrea te hebben achtergelaten, is uw – plotse – blote bewering gedeporteerd te zijn naar Eritrea vanuit Saudi-Arabië, waarbij uw paspoort achterbleef in Saudi-Arabië, geenszins geloofwaardig. Daarenboven dient opgemerkt dat, indien u werkelijk gedeporteerd zou zijn door de Saudische autoriteiten naar Eritrea en u hierbij niet beschikte over enig paspoort, het d s te bevreemdender is dat de Eritrese autoriteiten u volledig ongemoeid lieten bij aankomst in Eritrea, gezien uw bewering gezocht en vervolgd te worden door de Eritrese autoriteiten.

Informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier), vermeldt dat er bij de aanvraag van een Eritrees paspoort, in Eritrea, aanvragers een steunbrief dienen neer te leggen van de gemeente waar zij wonen, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier, en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht, voldaan heeft, en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voorts blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking, die naar het buitenland wil gaan, geen exit-visum [ofte uitreisvisum] kunnen verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kunnen verlaten. Om Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten is immers een dergelijk exit-visum vereist. Dergelijk visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebabi), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoonst dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorie en van personen, uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht, personen die een medische behandeling behoeven in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Aan overheidscritici, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd.

De restricties op de afgifte van uitreisvisa, betekent dat het voor normale Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Uitreisvisa zijn geldig voor  en maand en  en reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt) en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven. **Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden (zie informatie in administratief dossier). Aangezien u klaarblijkelijk w l de uitreiking van een paspoort  n een dergelijk uitreisvisum heeft kunnen bekomen, dringt de vraag zich op hoe u dit paspoort met uitreisvisum bekwam, gegeven uw verklaringen dat u vervolgd werd in Eritrea, en er gezocht werd. Er kan van u, met andere woorden, verwacht worden dat u een omstandige, gedetailleerde en aannemelijk uitleg weet te geven over hoe u – ondanks het feit dat u beweerdelijk vervolgd werd en derhalve niet in aanmerking kwam om een uitreisvisum te verkrijgen – er t ch in slaagde om een paspoort op eigen naam te verkrijgen m t geldig uitreisvisum, waarmee u tussen mei en juli 2017 nog heen en weer naar Saudi-Arabië reisde. Het gegeven dat u aanvankelijk uw Eritrees paspoort verborgen hield, en stelde nooit met dit paspoort te hebben gereisd, om verder – wanneer u met bepaalde informatie wordt geconfronteerd – het omgekeerde te beweren, alsook nu eens te beweren dat u uw paspoort in Eritrea achterliet, en dan weer dat dit paspoort in Saudi-Arabië achterbleef, wijst er enkel op dat u hieromtrent geenszins de volledige waarheid vertelde. Er kan enkel vastgesteld worden dat u legaal Eritrea binnen en buiten kon reizen, u een paspoort en exit-visa werden afgeleverd, u tussen 2012 en 2014 woonachtig was te Saudi-Arabië, en u eveneens in 2017 heen en weer naar Saudi-Arabië reisde, dit na uw beweerde**

detentie in februari en maart 2017 (notities CGVS, p. 31). Deze vaststellingen doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, en uw bewering gezocht te worden door de Eritrese autoriteiten.

Het hierboven vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende uw paspoort en uw bewegingsvrijheid om Eritrea (al dan niet) zonder probleem in- en uit te reizen, wordt verder nog versterkt door onderstaande vaststellingen, waaruit naar voren komt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde betreffende de wijze waarop u Eritrea beweerdelijk verliet op 1 augustus 2017, en nadien Soedan per vliegtuig zou verlaten hebben.

U verklaarde Eritrea te hebben verlaten op 01/08/2017 (notities CGVS, p. 16). U verklaarde hiertoe niet veel te hebben voorbereid, en gereisd te hebben met de hulp van een smokkelaar. U verklaarde naar de stad Hagaz te zijn gereisd, alwaar u de smokkelaar ontmoette (notities CGVS, p. 17). Gevraagd waarheen deze smokkelaar u dan meenam, antwoordde u **niet meer te weten welke route u nam**. Gevraagd hoe u verder reisde – te voet, per bus of per wagen, antwoordde u dat het **in een privé-wagen was**. **U weet evenwel niet welke route gevolgd werd om de Eritrees-Soedanese grens te bereiken, noch weet u waar u de grens tussen Eritrea en Soedan overstak** (notities CGVS, p. 18). U gewezen op de vaststelling dat u tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u per bus naar Soedan reisde (zie 'Verklaring DVZ', p. 11, punt 31), antwoordde u dat dat waarschijnlijk een **misverstand** betreft (notities CGVS, p. 19). U verklaarde voorts een tweetal maanden te Soedan te hebben verbleven, en er een smokkelaar te hebben gevonden die u een paspoort zou hebben bezorgd waarmee u per vliegtuig naar Turkije reisde (notities CGVS, p. 20). U verklaarde dat hij u een paspoort bezorgde met daarin uw foto. **Gevraagd welke naam in dit paspoort stond, verklaarde u dat dit 'A.H.' was – u verklaarde tevens dat de smokkelaar u deze naam meedeelde omdat deze naam zou worden afgeroepen op de luchthaven te Turkije, en u uw aanwezigheid dan kenbaar moest maken** (notities CGVS, p. 21). Gevraagd hoe dit paspoort eruit zag, verklaarde u dat het een **zwart paspoort was** (notities CGVS, p. 23). Ter bevestiging gevraagd of u er zeker van bent dat het paspoort volledig zwart was, antwoordde u dat het alleszins op zwart leek. Verder verklaarde u dat het paspoort, waarmee u van Griekenland naar België reisde, een **blauw paspoort was**. **U gewezen op de vaststelling dat u tijdens het interview voor de DVZ net het omgekeerde verklaarde – namelijk dat het paspoort waarmee u van Soedan naar Turkije reisde een blauw paspoort was, en het paspoort waarmee u vanaf Griekenland reisde, een zwart paspoort was** (zie 'Verklaring DVZ', p. 11, punt 31) – verklaarde u eenvoudigweg dat u zich in dat geval **vergiste** en u het omdraaide (notities CGVS, p. 24). U gevraagd of u iemand kent met de naam '**F.M.**', antwoordde u ontkennend. **U gewezen op de vaststelling dat u tijdens het interview voor de DVZ, zelf deze naam [F.M.] opgaf als de naam die opgegeven stond in het paspoort waarmee u beweerdelijk van Soedan naar Turkije reisde** (zie 'Verklaring DVZ', p. 11, punt 31), **verklaarde u enkel, weinig overtuigend, dat u zich kunt vergissen**. U eraan herinnerd dat u voorheen een volledig andere naam opgaf, als naam die in dit paspoort was opgegeven – namelijk '**A.H.**' (cf. supra) – antwoordde u – alsof het als het ware een spelletje betreft – dat de laatste naam weerhouden kan worden. U erop gewezen dat van u wordt verwacht gewoon de waarheid te vertellen, verklaarde u zich te hebben **vergist**.

Uw verklaringen overtuigen geenszins. Dat u, telkens wanneer er gewezen wordt op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd, enerzijds voor de DVZ en anderzijds voor het CGVS, simpelweg stelt dat het 'een vergissing' uwentwege was, is allesbehalve afdoende. Deze verklaringen betreffen immers kernaspecten van het door u ingediende verzoek om internationale bescherming – immers, de wijze waarop u beweerdelijk Eritrea verliet en naar Europa reisde, hangt onvermijdelijk samen met uw bewering Eritrea op illegale wijze te hebben verlaten, per smokkelaar naar Soedan, nadat u er beweerdelijk vervolgd werd – en uw verklaring zich 'vergist' te hebben kan voorts geenszins ernstig worden bevonden, gezien niet ingezien kan worden hoe u 'per vergissing' een volledig andere naam opgaf als naam die in het paspoort stond vermeld waarmee u Soedan verliet, en niet eens de naam herkende die u zelf opgaf voor de DVZ, als naam die in het paspoort stond vermeld waarmee u Soedan verliet. Eerder dan een 'vergissing', lijkt u simpelweg vergeten te zijn wat u allemaal verklaarde voor de DVZ, en gaf u een andere versie van het verhaal waarvan u gewag maakt. Dit overtuigt hoegenaamd niet.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, waaruit blijkt dat u manifest leugenachtige verklaringen aflegde betreffende de reisdocumenten waarover u in Eritrea beschikte, betreffende de bewegingsvrijheid die u kende om Eritrea binnen en buiten te reizen, en betreffende uw beweerde vlucht naar Soedan, doen ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Er kan aan deze dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

Volledigheidshalve dienen uw verklaringen opgemerkt te worden, namelijk dat u tijdens uw verblijf in Saudi-Arabië het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting.

Ondanks de vaststelling dat u aanvankelijk ontkende ooit uw Eritrees paspoort te hebben gebruikt om het land te verlaten, en u aanvankelijk verborgen hield ooit naar Saudi-Arabië te zijn gereisd (cf. supra), wees u er de protection officer die u hoorde, op dat u niet gevraagd werd naar de problemen die u gekend zou hebben in Saudi Arabië (notities CGVS, p. 34). U uitgelegd dat uw vrees voor vervolging, onderzocht wordt ten aanzien van het land Eritrea – het land waarvan u afkomstig bent en waarvan u over de nationaliteit beschikt – en gevraagd of de problemen die u [beweerdelijk] kende in Saudi Arabië, een verband hebben met de vrees die u beweert te koesteren in geval van een terugkeer naar Eritrea, legde u uit dat u in Saudi-Arabië voor een familie werkte, de zoon van deze familie u verkrachtte, en u dit aan zijn moeder zei, die u evenwel niet geloofde en kokend water over u smeet, waarna u er wegging daar u deze zaken niet meer wou meemaken (notities CGVS, p. 34-35). U voegde eraan toe dat u gelukkig niet zwanger was nadat u werd verkracht (notities CGVS, p. 35). Gevraagd of deze problemen iets te maken hebben met uw vrees voor terugkeer naar Eritrea, verklaarde u dat het een probleem zou zijn indien u, ten gevolge van deze verkrachting, zwanger zou geworden zijn, of een ziekte opgelopen zou hebben, gezien u dan een last voor uw familie zou betekenen. U ter bevestiging gesteld dat u noch zwanger werd, noch een ziekte opliep, antwoorde u bevestigend, en verklaarde u geluk te hebben gehad.

Het dient evenwel opgemerkt dat u uw verblijf(ven) in Saudi-Arabië aanvankelijk opzettelijk verborgen hield, en uit bovenstaande naar voren komt dat u manifest leugenachtige verklaringen aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België. Dit gegeven doet ernstig afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw verzoek om bescherming, en doet derhalve ook grote vraagtekens rijzen bij deze door u afgelegde verklaringen, betreffende de verkrachting waarvan u beweerdelijk het slachtoffer was te Saudi-Arabië. Hoedanook dient vastgesteld, zoals ook eenduidig blijkt uit uw verklaringen hieromtrent, dat deze door u beweerde problemen geen uitstaans hebben met uw vrees voor vervolging in het land Eritrea.

Bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geenszins geloof worden gehecht aan uw verklaringen voorafgaand aan uw vertrek uit Eritrea het slachtoffer van vervolging te zijn geweest, en evenmin aan uw verklaring het land op illegale wijze te hebben verlaten. U bent evenmin dienstplichtig in Eritrea. Dit gegeven zijnde, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U legde, ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, een kopie neer van uw Eritrese identiteitskaart -en residentiekaart. Deze documenten tonen echter enkel aan dat u afkomstig bent uit Eritrea en een Eritrees burger bent. Dit gegeven wordt in bovenstaande niet in twijfel getrokken. Voorts brengen deze documenten niets bij, en weten deze bovenstaande beoordeling niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 december 2018 in een eerste middel een schending aan “van artikel 1A §2, van het Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”).”

Zij stelt dat zij Eritrea “op illegale manier verlaten” heeft en vreest “gearresteerd en mishandeld te worden door de Eritrese overheden”.

Verzoekster bespreekt de situatie in Eritrea en citeert uit een artikel van “The Economist” van 2014, “Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht” van Vluchtelingen Werk Nederland, een artikel van “Mondiaal Nieuws” van 22 augustus 2015, “Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven” van 1 december 2015 van Amnesty International, alsook uit de rapporten van Human Rights Watch (januari 2018) en EASO (2015). Uit deze stukken blijkt volgens haar dat zij bij een terugkeer naar Eritrea “onmiskenaar” vervolgd zal worden door de overheden “voor het illegaal vertrekken van het land”.

Zij gaat in op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, het voordeel van de twijfel en de bewijslast. Zij bespreekt de subsidiaire beschermingsstatus en de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Er wordt besloten *“dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) van de vreemdelingenwet”*.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”* en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar zij verweten wordt dat zij het bestaan van haar Eritrees paspoort bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“niet gemeld(t) heeft”*, voert verzoekster aan dat zij dit heeft aangegeven *“aan het begin van haar persoonlijk onderhoud”*, dat zij haar spijt heeft betuigd en dat zij heeft uitgelegd *“dat ze slechte adviezen kreeg in dit verband”*. Ook haar verblijf in Saudi-Arabië van 2012 tot 2014 heeft zij verzwegen omdat ze *“adviezen gekregen had om het niet aan te geven”*.

Verzoekster bevestigt dat haar Eritrees paspoort *“in Saudi-Arabië ligt, omdat het door haar werkgever gehouden werd toen ze gedeporteerd werd naar Eritrea”*.

Zij legt uit dat zij *“het vliegveld ongemoeid verlaten kon, na haar deportatie terug naar Eritrea”* omdat *“haar broer haar ophalen kwam, en haar niet naar haar huis en buurt bracht, maar naar het huis van haar (CGVS p32), waar ze voor alleen 10 dagen onderdook voordat ze het land verliet”*, alsook omdat *“er veel mensen op de vliegtuig waren, en dat ze zonder bagage reisde en vlug tussen de mensen sluipen kon tot de uitgang”*.

Aangaande haar exit-visum benadrukt zij dat zij heeft *“uitgelegd dat ze in maart 2017 van de gevangenis vrijgelaten werd, en dat haar broer alles regelde voor haar visum zodat ze het in maart verkrijgen kon”* en dat hij hiertoe *“leden van de overheden omgekocht [heeft] om dit te kunnen doen”*. Volgens verzoekster geven *“objectieve bronnen (zie bijvoorbeeld Globalsecurity.org, <https://www.globalsecurity.org/military/world/eritrea/corruption.htm>) aan dat corruptie wijdverbreid is in Eritrea, en dat het dus aannemelijk is dat de broer van verzoekster corruptie gebuikt heeft om een exit-visum voor verzoekster te regelen”*.

Zij stelt thans dat zij in een privéwagen van Eritrea naar Soedan reisde, dat zij *“via Teseney gereisd is, en in Soedan in Qassala aankwam”* en dat zij het exacte bedrag kon noemen dat zij aan de smokkelaar betaalde. Omtrent het paspoort waarmee zij van Soedan naar Turkije reisde, stelt zij dat *“het “F.M.” was, en dat het van zwarte kleur was”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming meent verzoekster *“dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is”*. Dienaangaande benadrukt verzoekster nogmaals *“dat terug kerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een artikel van *“The Economist”* van 2014, *“Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht”* van Vluchtelingen Werk Nederland, een artikel van *“Mondiaal Nieuws”* van 22 augustus 2015, *“Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven”* van 1 december 2015 van Amnesty International, *“UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea”* van 20 april 2011 en *“Human Rights Watch verslag over Eritrea”* van januari 2018.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij sinds haar geboorte tot haar vertrek in Eritrea verbleef (verklaring DVZ, vraag 10), dat zij in 1994 huwde, dat haar man in mei 2010 gearresteerd werd en verdween, dat zij in februari 2017 en in maart 2017 vastgehouden werd (vragenlijst DVZ, vraag 3.1) en in augustus 2018 Eritrea illegaal verliet, met de hulp van een smokkelaar (verklaring DVZ, vragen 30-31). Zij vertelde toen niet dat zij een eigen Eritrees paspoort zou hebben gehad (verklaring DVZ, vragen 23-25).

2.4.2. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf verzoekster weliswaar spontaan toe dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken had verzwegen een paspoort te hebben gehad (*"Ik zei de eerste keer niet dat ik een paspoort had. Het is niet dat ik het bij heb, maar ik had het. [...] In 2012."*; notities, p. 4), maar hield zij aanvankelijk nog vol nooit eerder het land te hebben verlaten (*"Ik vroeg een paspoort aan om te reizen. Maar spijtig genoeg, ik verliet het land niet. [...] Ik wou het land verlaten, gelijk naar waar, naar Dubai vb voor zaken. [...] Het was me niet toegelaten, nadat ik een exit visa vroeg, ze gaven, het me niet."*; notities, p. 4, 6) en beweerde zij dat dit paspoort vervallen was en dat zij het bij haar vlucht uit Eritrea daar achterliet (*"Ik liet het in Eritrea, wanneer ik het daar liet, het was al vervallen, ik weet niet of het er nog is. [...] Omdat ik illegaal vertrok, het was vervallen toch, ik kon het niet gebruiken."*; notities; p. 4).

2.4.3. Later wijzigde verzoekster haar verklaringen echter opnieuw en moest zij toegeven dat zij zowel in 2012 als in 2014 naar Saoedi-Arabië ging omdat zij daar een werkcontract had (notities, p. 26) en dat zij ook in mei 2017 nog terugkeerde naar Saoedi-Arabië (notities, p. 27-28), waarna zij in juli 2017 gedepoteerd werd (notities, p. 29). Verzoekster stelde dat zij in 2012, 2014 en mei 2017 Eritrea verliet met haar Eritrees paspoort en met exit-visa (notities, p. 27-29) en dat het paspoort omwille van haar deportatie achterbleef in Saoedi-Arabië (notities, p. 30).

2.4.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat een verzoekster om internationale bescherming de verplichting heeft om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekster echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden, door op de Dienst Vreemdelingenzaken leugenachtige verklaringen af te leggen en door vervolgens op het Commissariaat-generaal een andere, nog steeds bedrieglijke, versie van de feiten te geven, alvorens na confrontatie tijdens het persoonlijk onderhoud, alsnog een laatste versie van haar asielrelaas te vertellen. Deze steeds wisselende beweringen wijzen op het bedrieglijk karakter van verzoeksters verklaringen over haar levensloop.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster “*slechte adviezen kreeg*” om feiten te verzwijgen, benadrukt de Raad dat haar reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: “*U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.*” (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd nog gezegd “*Het is vandaag vooral belangrijk dat u de waarheid spreekt.*” (notities, p. 2).

2.4.5. Zoals ter terechtzitting door verwerende partij wordt opgeworpen, merkt ook de Raad op dat verzoeksters laatste versie van de feiten niet verzoenbaar is met haar vermeende problemen in Eritrea. Zo verklaarde zij dat zij begin 2017 tweemaal (in februari en in maart; notities, p. 33-34) gearresteerd en opgesloten werd, waarna zij op borg werd vrijgelaten (notities, p. 33-34). Verzoekster gaf zelf aan dat mensen die op borg worden vrijgelaten het land niet mogen verlaten en geen exit-visum kunnen krijgen (“*Als je op borg vrijgelaten wordt, krijg je geen exit visum.*”; notities, p. 28-30). Dat verzoekster vervolgens nog legaal, met haar eigen paspoort en met een exit-visum, naar Saoedi-Arabië ging in mei 2017, om er te werken bij een gezin, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door haar beweerde arrestaties en problemen met de Eritrese overheid volledig. Verzoekster kan bezwaarlijk volhouden dat zij sinds in februari en maart 2017 enerzijds gezocht en vervolgd werd door de Eritrese autoriteiten, doch dat zij anderzijds in mei 2017 van diezelfde overheid gefaciliteerd werd (via een exit-visum) om het land te verlaten. Bovendien kan evenmin aangenomen worden dat verzoekster haar vertrek naar Saoedi-Arabië niet diende voor te bereiden. Tenzij verzoekster enkel met vakantie was in Eritrea, diende ze een nieuwe werkvergunning aan te vragen. Aldus nog daargelaten het exit visum, kan verzoekster evenmin toelichten hoe ze de visaformaliteiten voor Saoedi-Arabië kon vervullen vanuit de gevangenis.

2.4.6. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster “*dat haar broer alles regelde voor haar visum zodat ze het in maai verkrijgen kon*” en dat hij hiertoe “*leden van de overheden omgekocht [heeft] om dit te kunnen doen*”, merkt de Raad op dat verzoekster hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel verklaarde: “*We moesten vele mensen contacteren, het duurde wat. [...] Mijn broer kan misschien iemand gevonden, iemand met een hogere positie. Hij zei mijn verhaal, zei me te nemen naar hen. [...] Hij kende mensen, die vroeger voor immigratie werkten. Via hen, kon hij die kerel contacteren. [...] Y. faciliteerde het, via de anderen, we hadden een afspraak, daar kwam ik, in persoon.*” (notities, p. 30). Verzoekster bevestigde zelfs dat deze manier van handelen niet verschilde met de normale manier van het aanvragen van een exit-visum (“*Ik denk niet dat het anders is.*”; notities, p. 30).

2.4.7. Uit “*EASO: Eritrea: Country Focus*” van mei 2015 (p. 52-53), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Eritreeërs op een legale manier Eritrea kunnen verlaten met een paspoort, een gezondheidscertificaat en een exit-visum. Een exit-visum wordt doorgaans toegekend aan mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen vrijgesteld van nationale dienst op basis van medische gronden, personen reizend naar het buitenland voor een medische behandeling, in sommige gevallen zaken- en sportmannen, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden en vertegenwoordigers van de autoriteiten en hun familieleden. Om een exit-visum te verkrijgen moet de aanvrager tevens verschillende formaliteiten vervullen, waaronder het voorleggen van een identiteitskaart, een aanbevelingsbrief van de gemeente en een bewijs dat de nationale dienstplicht vervuld werd of dat de aanvrager hiervan om medische redenen vrijgesteld werd.

2.4.8. De in het verzoekschrift aangehaalde “*objectieve bronnen*” over corruptie betreffen in werkelijkheid één enkel internetartikel van “*Globalsecurity.org*”, waaruit weliswaar blijkt dat de Eritrese overheidsdiensten niet vrij zijn van corruptie, maar waarin geen melding wordt gemaakt van exit-visa die “*via via*” gekocht kunnen worden voor personen die aldus verzoekster nog gerechtelijk vervolgd zijn en onder borgstelling zijn vrijgelaten. Integendeel, ook dit internetartikel vermeldt “*strict exit restrictions on its citizens*”, “*restrictive requirements*” die vervuld moeten worden en de quasi-onmogelijkheid om exit-visa te verkrijgen voor personen binnen de dienstplichtige leeftijdscategorie (“*For women ages 18 to 40 and men ages 18 to 50, i.e. those falling within the age range subject to mandatory national/military service, getting exit visas proves nearly impossible.*”), alsook de grote sommen geld die als “*waarborg*” moeten worden gegeven. Verzoeksters verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij haar exit-visum voor mei 2017 kon krijgen omwille van “*de flexibiliteit*” (“*Het exit visum dat we hadden, was via contacten, vragen of we het konden doen. Het gebeurde door de flexibiliteit.*”; notities, p. 32) is in die zin dan ook opvallend.

2.4.9. Verzoeksters vage en hypothetische verklaringen over hoe haar broer “*misschien iemand gevonden* [had], *iemand met een hogere positie*” noch de *post-factum* stelling in het verzoekschrift dat er immigratieambtenaren omgekocht werden, kunnen aannemelijk maken dat verzoekster werkelijk de strikte procedure om een exit-visum te krijgen, waarbij ook tal van overtuigingsstukken moeten worden neergelegd, wist te omzeilen door middel van corruptie. Uit haar verklaringen kan enkel blijken dat verzoekster doorheen verschillende jaren, op legale manier, meerdere exit-visa verkreeg en dat zij in het buitenland werkte.

2.4.10. Aangezien verzoekster nalaat nadere gegevens aan te brengen over haar werkvergunningen in Saoedi-Arabië en ze haar paspoorten niet neerlegt, laat ze ook bewust na aan te tonen hoeveel jaren ze in Saoedi-Arabië werkte en wanneer en voor hoelang ze naar Eritrea terugkeerde.

Evenmin toont verzoekster aan uit Saoedi-Arabië te zijn gedeporteerd. Indien aangenomen kan worden dat verzoeksters paspoort werd bijgehouden bij haar werkgever, dan kan niet worden ingezien dat de Saoedische overheid haar zouden deporteren zonder haar paspoort waar ze eenvoudig toegang tot hebben. Immers de Saoedische overheid is er uiteraard mee bekend dat een vreemdelinge slechts kan worden teruggestuurd wanneer bij haar aankomst kan aangetoond worden dat zij wel degelijk een Eritrese onderdaan is. Verzoeksters verklaringen zijn dus ook op dit punt niet waarachtig.

2.4.11. Evenmin kan het verkrijgen van een exit-visum middels corruptie verklaren waarom verzoekster geen enkel probleem ondervond op de luchthaven van Asmara bij haar (beweerdelijk gedwongen) terugkeer naar Eritrea in juli 2017. Dit bevestigt logischerwijze dat verzoekster niet in de negatieve aandacht stond van de Eritrese autoriteiten.

Waar in het verzoekschrift dienaangaande wordt aangebracht dat zij “*het vliegveld ongemoeid verlaten kon, na haar deportatie terug naar Eritrea*” omdat “*er veel mensen op de vliegtuig waren, en dat ze zonder bagage reisde en vlug tussen de mensen sluipen kon tot de uitgang*”, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud tot vijfmaal toe gevraagd werd hoe zij Eritrea in juli 2017 terug kon binnenkomen (“*Wanneer u gedeporteerd werd naar Eritrea in 07/2017, wat gebeurde bij uw aankomst te Eritrea? [...] Eens u aankwam met het vliegtuig in Asmara, vanuit Saudi Arabie, wat gebeurde? U stapte uit, en dan? [...] Ok, maar dat betekent dat de Eritrese autoriteiten u met rust lieten bij uw aankomst in Eritrea? Als ze u wilden arresteren, hadden ze daartoe toch alle kans? [...] Dus ondanks het feit dat u gezocht wordt, opgesloten, vervolgd, kon u wel Eritrea binnen en buiten reizen per vliegtuig, zonder te worden gearresteerd? Dat is toch vreemd, niet? [...] Ok, maar de vraag was: ondanks het feit dat u gezocht wordt opgesloten, vervolgd, kon u wel Eritrea binnen en buiten reizen per vliegtuig, zonder te worden gearresteerd? Dat is toch vreemd, niet?*”; notities, p. 31-32), maar dat verzoekster ofwel de vraag ontweek ofwel geen enkele melding maakte van zich verbergen tussen andere mensen of van het moeten “*sluipen*” naar de uitgang. Zij verwees enkel naar haar broer die haar ontving op de luchthaven en naar het huis van haar zus waar zij daarna onderdook (“*Ik kwam aan, ik ging buiten de luchthaven samen met de andere mensen, ik werd ontvangen door broer, hij nam me mee naar huis van zus, kinderen kwamen me opzoeken. [...] Omdat de plek van zus, waar ze woont, en mijn huis, in verschillende delen van de stad is, daarom, niemand weet waar ik woon, behalve de garantor en de kinderen.*”; notities, p. 31-32). Dit kan echter uiteraard niet verklaren hoe verzoekster de controles bij de binnenkomst van Eritrea doorliep, indien zij werkelijk gezocht werd. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster zich kennelijk niet bewust was van enig risico of gevaar, waaruit enkel kan worden afgeleid dat zij (toen en nu) geen vrees dient te koesteren ten aanzien van de Eritrese autoriteiten, die haar faciliteerden bij het binnen- en buitenreizen van het Eritrea. Evenzeer kan hieruit blijken dat verzoekster zich genoegzaam kon legitimeren en dus haar identiteitsdocumenten/reispas kon voorleggen.

2.4.12. Ten slotte wijzen ook verzoeksters tegenstrijdige en wisselende verklaringen over haar beweerd illegaal vertrek uit Eritrea in augustus 2018 (verklaring DVZ, vraag 31; notities, p. 17-24) erop dat zij het land in werkelijkheid legaal, met haar eigen paspoort en met een exit-visum, verlaten heeft. Dat zij niet op consistente wijze kon aangeven welke route zij nam naar Soedan, of zij toen in een privéwagen dan wel bus reisde, welke kleur de gebruikte valse paspoorten hadden en welke namen erin stonden, is geheel ongeloofwaardig indien zij werkelijk een illegale reis met valse reisdocumenten aflegde. Het feit dat verzoekster thans in het verzoekschrift één van de versies van haar verklaringen bevestigt, doet geen afbreuk aan de eerdere vastgestelde incoherenties. Verzoekster tracht haar legaal vertrek uit Eritrea toe te dekken met een leugenachtig reisverhaal, gezien uit een legaal vertrek logischerwijze volgt dat zij geen vervolging vreest vanwege de Eritrese overheid.

2.4.13. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat zij bij een terugkeer naar Eritrea “*onmiskenaar vervolgt [zal] worden door de overheden voor het illegaal vertrekken van het land*”, waarvoor zij citeert uit “*The Economist*” van 2014, “*Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht*” van Vluchtelingen Werk Nederland, een artikel van “*Mondiaal Nieuws*” van 22 augustus 2015, “*Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven*” van 1 december 2015 van Amnesty International, alsook uit de rapporten van Human Rights Watch (januari 2018) en EASO (2015), herhaalt de Raad dat er geen geloof wordt gehecht aan het illegaal vertrek van verzoekster. In die zin is de bijgevoegde “*UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea*” van 20 april 2011 evenmin dienstig. De Raad voegt nog toe dat verzoekster vele keren haar land zonder problemen heeft verlaten en ook ongemoeid is teruggekeerd. Er kan niet worden ingezien waarom dit thans anders zou zijn.

2.4.14. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Eritrea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat de schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. X), wat in het verzoekschrift werd nagelaten.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK